

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

24 ABRIL 2020 - DIVENDRES II DE PASQUA / A - NÚM. 33

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 5, 34-42

Els apòstols es retiraren, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús

· Salm responsorial
Sl 26

R. Una cosa he demanat al Senyor: poder viure a casa seva

· Evangeli
Jn 6, 1-15

Jesús repartí els pans a tota la gent. En repartia tant com en volien

SANTORAL

Sant Fidel de Sigmaringen,
religiós caputxí

Sant Pere Ermengol

Santa Maria Eufràsia Pelletier

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Carme i Pepita Tàpias Xamaní

- Agraïment:

A les empreses que han reconvertit part de la seva producció per atendre les necessitats dels hospitals

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, m'agradaria compartir amb vosaltres uns fragments extrets d'un escrit de Fra Eduard Rey, ben coneguts per tots nosaltres pel seu lliurament durant els anys viscuts a la comunitat dels Caputxins d'Arenys de Mar. Escriu: «Diumenge de Rams, al matí, vam enterrar un frare. A causa de les limitacions imposades en aquest temps de confinament, no vam poder vetllar-lo al convent ni tan sols celebrar l'eucaristia de cos present. Tres frares (el màxim autoritzat) ens vam trobar a peu de nínxol al Cementiri de les Corts de Barcelona per un moment breu de pregària. És una situació que s'està repetint en moltes de les comunitats de vida religiosa a Catalunya i arreu. Compartim així la situació viscuda per tantes famílies en aquests dies. Els ritus de comiat que ara sembla que es troben tant a faltar fa temps que s'han reduït a la mínima expressió. No es vol percebre el to tràgic que adquireix tota la vida humana si davant de la mort l'únic discurs que tenim és que "cal acceptar-la". En contrast amb aquesta mort implacable, simple punt final de tot, que no es pot mirar de front, els tres frares reunits al peu del nínxol recitàvem sant Francesc: "Lloat sigueu, Senyor, per la nostra germana la mort corporal". Podria semblar el mateix, una manera d'acceptar la mort. Però la mort a qui sant Francesc anomena germana no és la mort vencedora, aquella contra la que llitem sabent que al final ens guanyarà. La germana mort és la mort vençuda, la mort després de Pasqua, la mort convertida en un pas que ens despulla certament de tot, però per renovar-ho, transfigurar-ho i omplir-ho de Déu». Ja ho veieu un escrit ben bonic que ens ajuda a fer viure la Pasqua en totes les parcel·les de la nostra vida, fins i tot aquella que ens costa més de mirar. Fem que la força de la resurrecció sigui la nostra mirada i la convicció ferma del nostre cor.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 6, 1-15)

Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. Alçà els ulls, veié la gentada i preguntà a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Andreu, el germà de Simó Pere, diu: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?»

Jesús digué que fessin seure tothom, prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans, n'ompliren dotze coves.

COMENTARI

El miracle d'avui, més enllà de la capacitat de Jesús de multiplicar el pa i els peixos, és una crida a cada un de nosaltres a reflexionar sobre tres punts:

1. Posem confiança plena en Déu que s'avança a estimar-nos?
2. Compartim tot el que tenim, encara que només sigui cinc pans i dos peixos?
3. El pa i el peix eren els signes de Jesús a la primera comunitat. I nosaltres, hem deixat que Jesús sigui el nostre veritable aliment?

I diu que després de compartir-ho amb tothom en van acabar sobrant dotze coves, per alimentar a les dotze tribus d'Israel, o sigui, a tot el poble convocat. Perquè a aquells que han confiat en Déu, a aquells que han compartit com a veritables germans i deixebles, Jesús els ha promès que no els hi mancarà mai res. Aquest és el missatge: Doneu-vos sense esperar res a canvi. Perquè en Jesús, la vida no és una qüestió de poder, ni de riquesa, ni d'honors. Sinó de servei, de pobresa compartida i d'humilitat. O senzillament, es tracta d'aprendre a estimar com aquell noi, que no va mesurar res, senzillament va donar tot el que tenia. Quan aprendrem a ser lliures de veritat?